

**The Abraham & Millie Arbesfeld
Kollel & Midreshet Yom Rishon**

Sunday Morning Learning Programs for Men & Women

PRESENT:

**LOVE & HATE
IN TANACH**

SPONSORED BY ROBYN AND SHUKIE GROSSMAN AND FAMILY

---

*Can We Truly Love God?:
An Analysis of the Trials
of Abraham and Job*

February 26, 2012

ג' אדר תשע"ב

Dr. Shira Weiss

*Adjunct Instructor in Jewish
Philosophy, Stern College for Women*

(1) בראשית פרק כא

יב וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים אֶל-אַבְרָהָם, אֵל-יִרְעָה בְּעֵינֶיךָ עַל-הַנֶּעֱרָר וְעַל-אַמְתָּךְ--כֹּל אֲשֶׁר תֹּאמַר אֵלֶיךָ שְׂרָה, שְׁמַע בְּקוֹלָהּ: כִּי בִיזְחָק, יִקְרָא לָךְ זָרַע.

(2) בראשית פרק כב

(א) וַיְהִי אַחֲרֵי הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וְהָאֱלֹהִים נֹסֶה אֶת אַבְרָהָם וַיֹּאמֶר אֵלָיו אַבְרָהָם וַיֹּאמֶר הֲגִנִי: (ב) וַיֹּאמֶר קַח נָא אֶת בְּנֶךָ אֶת יִחִידְךָ אֲשֶׁר אֲהַבְתָּ אֶת יִצְחָק וְלָךְ לָךְ אֶל אֶרֶץ הַמִּדְבָּר וְהַעֲלֵהוּ שָׁם לַעֲלֹה עַל אֶחָד הֶהָרִים אֲשֶׁר אָמַר אֵלֶיךָ: (ג) וַיִּשְׁכֶּם אַבְרָהָם בְּבֶקֶר וַיַּחֲבֹשׁ אֶת חֲמורוֹ וַיִּקַּח אֶת שְׁנֵי נַעֲרָיו אִתּוֹ וְאֶת יִצְחָק בְּנֵוֹ וַיִּבְקַע עֶצִי עָלָה וַיִּקֶּם וַיֵּלֶךְ אֶל הַמָּקוֹם אֲשֶׁר אָמַר לוֹ הָאֱלֹהִים: (ד) בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי וַיִּשָּׂא אַבְרָהָם אֶת עֵינָיו וַיִּרְא אֶת הַמָּקוֹם מִרְחֹק: (ה) וַיֹּאמֶר אַבְרָהָם אֵל נַעֲרָיו שָׁבוּ לָכֶם פֹּה עִם הַחֲמור וְאֲנִי וְהַנֶּעֱרָר גִּלְכָּה עַד כֹּה וְנִשְׁתַּחֲוֶה וְנִשְׁוֹכָה אֲלֵיכֶם: (ו) וַיִּקַּח אַבְרָהָם אֶת עֶצִי הָעֲלֹה וַיִּשָּׁם עַל יִצְחָק בְּנֵוֹ וַיִּקַּח בְּיָדוֹ אֶת הָאֵשׁ וְאֶת הַמֶּאֱכָלֶת וַיִּלְכוּ שְׁנֵיהֶם יַחְדָּו: (ז) וַיֹּאמֶר יִצְחָק אֶל אַבְרָהָם אָבִיו וַיֹּאמֶר אָבִי וַיֹּאמֶר הֲגִנִי בְנִי וַיֹּאמֶר הִנֵּה הָאֵשׁ וְהָעֵצִים וְאִיִּה הִשָּׂה לַעֲלֹה: (ח) וַיֹּאמֶר אַבְרָהָם אֱלֹהִים יִרְאֵה לוֹ הִשָּׂה לַעֲלֹה בְנִי וַיִּלְכוּ שְׁנֵיהֶם יַחְדָּו: (ט) וַיִּבְּאוּ אֶל הַמָּקוֹם אֲשֶׁר אָמַר לוֹ הָאֱלֹהִים וַיִּבֶן שָׁם אַבְרָהָם אֶת הַמִּזְבֵּחַ וַיַּעֲרֹךְ אֶת הָעֵצִים וַיַּעֲקֹד אֶת יִצְחָק בְּנֵוֹ וַיִּשָּׁם אִתּוֹ עַל הַמִּזְבֵּחַ מִמָּעַל לָעֵצִים: (י) וַיִּשְׁלַח אַבְרָהָם אֶת יָדוֹ וַיִּקַּח אֶת הַמֶּאֱכָלֶת לִשְׂחֹט אֶת בְּנֵוֹ: (יא) וַיִּקְרָא אֵלָיו מִלֵּאךְ יִקְוֶה מִן הַשָּׁמַיִם וַיֹּאמֶר אַבְרָהָם אַבְרָהָם וַיֹּאמֶר הֲגִנִי: (יב) וַיֹּאמֶר אֵל תִּשְׁלַח יָדְךָ אֶל הַנֶּעֱרָר וְאֵל תַּעֲשֶׂה לוֹ מֵאוֹמָה כִּי עֲתָה יִדְעָתִי כִּי יִרְא אֱלֹהִים אֶתָּה וְלֹא חֲשַׁכְתָּ אֶת בְּנֶךָ אֶת יִחִידְךָ מִמֶּנִּי: (יג) וַיִּשָּׂא אַבְרָהָם אֶת עֵינָיו וַיִּרְא וְהִנֵּה אֵיל אַחֵר נֹאֲחֹז בִּסְבָךְ בְּקִרְנָיו וַיֵּלֶךְ אַבְרָהָם וַיִּקַּח אֶת הָאֵיל וַיַּעֲלֵהוּ לַעֲלֹה תַּחַת בְּנֵוֹ: (יד) וַיִּקְרָא אַבְרָהָם שָׁם הַמָּקוֹם הַהוּא יִקְוֶה יִרְאֵה אֲשֶׁר יֹאמַר הַיּוֹם בְּהֵר יִקְוֶה יִרְאֵה: (טו) וַיִּקְרָא מִלֵּאךְ יִקְוֶה אֶל אַבְרָהָם שְׁנֵית מִן הַשָּׁמַיִם: (טז) וַיֹּאמֶר בִּי נִשְׁפַּעְתִּי נָאִם יִקְוֶה כִּי יַעַן אֲשֶׁר עָשִׂיתָ אֶת הַדְּבָר הַזֶּה וְלֹא חֲשַׁכְתָּ אֶת בְּנֶךָ אֶת יִחִידְךָ: (יז) כִּי כִרְךָ אַבְרָכְךָ וְהִרְבָּה אַרְבֶּה אֶת זָרְעֶךָ כְּכוֹכְבֵי הַשָּׁמַיִם וְכָחוּל אֲשֶׁר עַל שְׁפַת הַיָּם וְיִרְשׁ זָרְעֶךָ אֶת שְׂעַר אֲיִכּוֹ: (יח) וְהִתְבָּרְכוּ בְּזָרְעֶךָ כָּל גּוֹיֵי הָאָרֶץ עֲקֵב אֲשֶׁר שָׁמַעְתָּ בְּקוֹלִי: (יט) וַיָּשָׁב אַבְרָהָם אֶל נַעֲרָיו וַיִּקְמוּ וַיִּלְכוּ יַחְדָּו אֶל בָּאָר שָׁבַע וַיֵּשֶׁב אַבְרָהָם בְּבָאָר שָׁבַע:

(3) איוב פרק א

(א) אִישׁ הָיָה בְּאֶרֶץ עוּץ אִיּוֹב שְׁמוֹ וְהָיָה הָאִישׁ הַהוּא תָם וְיָשָׁר וִירָא אֱלֹהִים וְסָר מִרָע: (ב) וַיּוֹלְדוּ לוֹ שִׁבְעָה בָנִים וְשְׁלוֹשׁ בָּנוֹת: (ג) וַיְהִי מִקְנֵהוּ שִׁבְעַת אֲלָפֵי צֹאן וּשְׁלֹשַׁת אֲלָפֵי גְמָלִים וְחֲמֵשׁ מֵאוֹת צֹמֵד בָּקָר וְחֲמֵשׁ מֵאוֹת אֲתוֹנוֹת וְעֶבְדָּה רַבָּה מֵאֵד וַיְהִי הָאִישׁ הַהוּא גָדוֹל מִכָּל בְּנֵי קֶדֶם: (ד) וְהָלְכוּ בָנָיו וַעֲשׂוּ מִשְׁתָּה בֵּית אִישׁ יוֹמוֹ וְשָׁלְחוּ וְקִרְאוּ לְשִׁלְשֵׁת אַחֵיתֵיהֶם לֶאֱכֹל וּלְשִׁתּוֹת עִמָּהֶם: (ה) וַיְהִי כִּי הִקִּיפוּ יָמֵי הַמִּשְׁתָּה וַיִּשְׁלַח אִיּוֹב וַיִּקְדָּשֶׁם וְהִשְׁכִּים בְּבֶקֶר וַיַּעֲלֵה עֲלוֹת מִסְפָּר כָּלֶם כִּי אָמַר אִיּוֹב אוֹלִי חֲטָאוּ בְנֵי וַיִּבְרְכוּ אֱלֹהִים בְּלִבָּבָם כֹּכָה יַעֲשֶׂה אִיּוֹב כָּל הַיָּמִים: פ (ו) וַיְהִי הַיּוֹם וַיִּבְּאוּ בְנֵי הָאֱלֹהִים לְהִתְיַצֵּב עַל יִקְוֶה וַיִּבְּאוּ גַם הַשָּׁטָן בְּתוֹכָם: (ז) וַיֹּאמֶר יִקְוֶה אֶל הַשָּׁטָן מֵאִין תָּבֹא וַיַּעַן הַשָּׁטָן אֶת יִקְוֶה וַיֹּאמֶר מִשּׁוּט בְּאֶרֶץ וּמִהַתְהַלֵּךְ בָּהּ: (ח) וַיֹּאמֶר יִקְוֶה אֶל הַשָּׁטָן הַשָּׁטָן הַשָּׁטָן לִבְךָ עַל עֲבָדֵי אִיּוֹב כִּי אֵין כְּמַהוּ בְּאֶרֶץ אִישׁ תָּם וְיָשָׁר יִרְא אֱלֹהִים וְסָר מִרָע: (ט) וַיַּעַן הַשָּׁטָן אֶת יִקְוֶה וַיֹּאמֶר הֲחִנָּם יִרְא אִיּוֹב אֱלֹהִים: (י) הֲלֹא אֶת אֶתָּה שָׁכַת בְּעֵדוֹ וּבְעֵד בֵּיתוֹ וּבְעֵד כָּל אֲשֶׁר לוֹ מִסָּבִיב מַעֲשֶׂה יָדָיו בִּרְכָתָהּ וּמִקְנֵהוּ פָּרִץ בְּאֶרֶץ: (יא) וְאוֹלָם שָׁלַח נָא יָדְךָ וְגַע בְּכָל אֲשֶׁר לוֹ אִם לֹא עַל פְּנִיךָ יִבְרַכְךָ: (יב) וַיֹּאמֶר יִקְוֶה אֶל הַשָּׁטָן הִנֵּה כָּל אֲשֶׁר לוֹ בְּיָדְךָ רַק אֵלָיו אֵל תִּשְׁלַח יָדְךָ וַיֵּצֵא הַשָּׁטָן מִעַם פְּנֵי יִקְוֶה: (יג) וַיְהִי הַיּוֹם וַיָּבִיאוּ וַיִּבְנִיאוּ אֲכִלִּים וְשִׁתִּים יֵין בְּבֵית אַחֵיהֶם הַבְּכוֹר: (יד) וּמִלֵּאךְ בָּא אֶל אִיּוֹב וַיֹּאמֶר הִבָּקֵר הִיו חֲרָשׁוֹת וְהָאֲתוֹנוֹת רַעוֹת עַל יְדֵיהֶם: (טו) וַתִּפֹּל שִׁבָּא וַתִּקְחֶם וְאֶת הַנְּעָרִים הָכּוּ לְפִי חֲרָב וְאִמְלָטָה רַק אֲנִי לְבָדִי לְהַגִּיד לָךְ: (טז) עוֹד זֶה מְדַבֵּר וְזֶה בָּא וַיֹּאמֶר אֵשׁ אֱלֹהִים נִפְלָה מִן הַשָּׁמַיִם וַתִּבְעַר בְּצֹאן וּבַנְּעָרִים וַתִּאֲכַל וְאִמְלָטָה רַק אֲנִי לְבָדִי לְהַגִּיד לָךְ: (יז) עוֹד זֶה מְדַבֵּר וְזֶה בָּא וַיֹּאמֶר אֵשׁ שָׁמַיִם וַיִּפְּשְׁטוּ עַל הַגְּמָלִים וַיִּקְחוּם וְאֶת הַנְּעָרִים הָכּוּ לְפִי חֲרָב וְאִמְלָטָה רַק אֲנִי לְבָדִי לְהַגִּיד לָךְ: (יח) עוֹד זֶה מְדַבֵּר וְזֶה בָּא וַיֹּאמֶר בְּגִיךָ הַבֵּית וַיִּפֹּל עַל הַנְּעָרִים וַיִּמּוּתוּ וְאִמְלָטָה רַק אֲנִי לְבָדִי לְהַגִּיד לָךְ: (יט) וְהִנֵּה רֵיחַ גְּדוּלָּה בָּאָה מִעֵבֶר הַמִּדְבָּר וַיִּגַּע בְּאֶרְבַּע פְּנוֹת הַבֵּית וַיִּפֹּל עַל הַנְּעָרִים וַיִּמּוּתוּ וְאִמְלָטָה רַק אֲנִי לְבָדִי לְהַגִּיד לָךְ: (כ) וַיִּקֶּם אִיּוֹב וַיִּקְרַע אֶת מְעָלוֹ וַיִּגְזַז אֶת רֹאשׁוֹ

ויפל ארצה וישתחו: (כא) ויאמר ערם יצתי יצאתי מבטן אמי וערם אשוב שמה יקנך נתן ויקנך לקח יהי שם יקנך מברך: (כב) בכל זאת לא חטא איוב ולא נתן תפלה לאלהים: פ

(4) איוב פרק ב

(א) ויהי היום ויבאו בני האלהים להתיצב על יקנך ויבוא גם השטן בתכם להתיצב על יקנך: (ב) ויאמר יקנך אל השטן אי מזה תבא ויען השטן את יקנך ויאמר משט בארץ ומהתהלך בה: (ג) ויאמר יקנך אל השטן השמעת לבך אל עבדי איוב כי אין כמהו בארץ איש תם וישר ירא אלהים וסר מרע ועדנו מחזיק בתמיתו ותסימני בו לבלעו חנם: (ד) ויען השטן את יקנך ויאמר עור בעד עור וכל אשר לאיש יתן בעד נפשו: (ה) אולם שלח נא ידך וגע אל עצמו ואל בשרו אם לא אל פניך יברכך: (ו) ויאמר יקנך אל השטן הנו בדרך אך את נפשו שמר: (ז) ויצא השטן מאת פני יקנך ויך את איוב בשחין רע מכף רגלו עד ועד קדקדו: (ח) ויקח לו חרש להתגרר בו והוא יושב בתוך האפר: (ט) ותיאמר לו אשתו ערך מחזיק בתמתך בדרך אלהים ומת: (י) ויאמר אליה כדבר אחת הנבלות תדברי גם את הטוב נקבל מאת האלהים ואת הרע לא נקבל בכל זאת לא חטא איוב בשפתיו: פ (יא) וישמעו שלשת רעי איוב את כל הרעה הזאת הבאה עליו ויבאו איש ממקמו אליפו התימני ובלדד השוחי וצופר הנעמתי ויועזרו יחדו לבוא לגור לו ולנחמו: (יב) וישאו את עיניהם מרחוק ולא הכייהו וישאו קולם ויככו ויקרעו איש מעלו ויזרקו עפר על ראשיהם השמיה: (יג) וישבו אתו לארץ שבעת ימים ושבעת לילות ואין דבר אליו דבר כי ראו כי גדל הקאב מאד:

Guide of the Perplexed III:22-23, Maimonides (5)

The Story of Job, which is extraordinary and marvelous... is a parable intended to set forth the opinions of people concerning providence... This is the object of the Book of Job as a whole; I refer to the establishing of his foundation for the belief and drawing attention to the inference to be drawn from natural matters, so that you should not fall into error and seek to affirm in your imagination that His knowledge is like our knowledge or that His purpose and His providence and His governance is like our purpose and our providence and our governance. If man knows this, every misfortune will be borne lightly by him. And misfortunes will not add to his doubts regarding the deity and whether He does or does not know and whether He exercises providence or manifests neglect, but will, on the contrary, add to his love, as is said in the conclusion of the prophetic revelation in question: Wherefore I abhor myself, and repent of dust and ashes (Job 42:6). As the Sages have said: Those who do out of love and are joyful in their sufferings.

(6) בראשית פרק יב

(טז) ולאברהם היטיב בעבויה ויהי לו צאן ובקר ונחמרים ועבדים ושפחות ואתנות וגמלים:

(7) בראשית פרק כד

(א) ואברהם זקן בא בימים ויקנך ברכך את אברהם בכל:

Midrash Tanchuma (8)

“And Abraham rose up and went”- The Satan accosted him and appeared to him in the guise of an old man. The latter asked him: Whither goest thou? Abraham replied: To pray. Said the Satan: If a man going to pray, why the fire and the knife in his hand and the wood on his shoulder? Abraham answered: Peradventure we

shall tarry a day or two, slaughter, cook and eat. Said he: Old man! Was I not there when the Holy One blessed be He did say to thee: "Take thy son..." Notwithstanding an old man the likes of thee will go and put away a son vouchsafed him at the age of a hundred! Abraham replied: Let it be so. Satan continued: And if He tries thee more than this, canst thou withstand it? Said he: And more. The Satan retorted: Tomorrow He will tell thee, a shedder of blood art thou for shedding his blood! Abraham replied: Let it be so.

As soon as he saw that Abraham was not to be moved, Satan went and assumed the form of a large river. Forthwith Abraham plunged into the waters which reached as far as his knees. He said to his young men, Follow me. They plunged in after him. As soon as they reached midway, the waters came up to his neck. At that moment, Abraham cast his eye heavenward and said before Him: Lord of the Universe, Thou chose me, and revealed Thyself to me and said to me: I am one and thou art one. Through thee shall My name become known in My world, so offer up Isaac thy son before Me for a burnt offering. I did not hold back and behold I am engaged in Thy command, but now the waters are endangering life itself. If Isaac or myself doth drown, who will fulfill Thy word? Who will proclaim the unity of Thy name? Said the Holy One blessed be He to him: Through your life shall the unity of My name be proclaimed in the world. The Holy One blessed be He forthwith rebuked the spring and the river dried up and they stood on dry ground.

Maimonides, Guide of the Perplexed III:24 (9)

Know that the aim and meaning of all the trials mentioned in the Torah is to let people know what they ought to do or what they must believe. Accordingly the notion of a trial consists as it were in a certain act being done, the purpose being not the accomplishment of that particular act, but the latter's being a model to be imitated and followed... In truth it is the most extraordinary thing that could happen in the world, such a thing that one would not imagine that human nature was capable of it. Here there is a sterile man having an exceeding desire for a son, possessed of great property and commanding respect, and having the wish that his progeny should become a religious community. When a son comes to him after his having lost hope, how great will be his attachment and love for him! However, because of his fear of God and because of his love to carry out His command, he holds this beloved son as little, gives up all his hopes regarding him, and hastens to slaughter him after a journey of days. For if he had chosen to do this immediately, as soon as the order came to him, it would have been an act of stupefaction and disturbance in the absence of exhaustive reflection. But his doing it days after the command had come to him shows that the act sprang from thought, correct understanding, consideration of the truth of His command, love of Him and fear of

Him. For Abraham did not hasten to slaughter Isaac because he was afraid that God would kill him or make him poor, but solely because of what is incumbent upon the Adamites- namely to love God and fear Him- and not, as we have explained in several passages, for any hope of a reward or for fear of punishment. Accordingly the angel said to him: For now I know that you fear God, meaning that through the act because of which the term fearing God is applied to you, all the Adamites will know what the limits of the fear of the Lord are.

10) תלמוד בבלי מסכת סוטה דף כז עמוד ב

בו ביום דרש ר' יהושע בן הורקנוס: לא עבד איוב את הקב"ה אלא מאהבה, שנא': +איוב יג+ הן יקטלני לו אייחל, ועדיין הדבר שקול, לו אני מצפה או אני מצפה? ת"ל: +איוב כז+ עד אגוע לא אסיר תומתי ממני, מלמד שמאהבה עשה.

11) תלמוד בבלי מסכת סוטה דף לא עמוד א

תניא, רבי מאיר אומר: נאמר ירא אלהים באיוב ונאמר ירא אלהים באברהם, מה ירא אלהים האמור באברהם - מאהבה, אף ירא אלהים האמור באיוב - מאהבה. ואברהם גופיה מנלן? דכתיב: +ישעיהו מא+ זרע אברהם אוהבי.

12) תלמוד בבלי מסכת בבא בתרא דף טו: - טז

(איוב א') ויהי היום ויבאו בני האלהים להתיצב על ה' ויבא גם השטן בתוכם, ויאמר ה' אל השטן מאין תבא ויען השטן וגו' - אמר לפניו: רבש"ע, שטני בכל העולם כולו ולא מצאתי נאמן כעבדך אברהם, שאמרת לו: (בראשית י"ג) קום התהלך בארץ לארכה ולרחבה כי לך אתננה, ואפילו הכי בשעה שלא מצא מקום לקבור את שרה, [עד שקנה בד' מאות שקל כסף], לא הרהר אחר מדותיך. (איוב א') ויאמר ה' אל השטן השמת לבך אל עבדי איוב כי אין כמוהו בארץ וגו' - א"ר יוחנן: גדול הנאמר באיוב יותר ממה שנאמר באברהם, דאילו באברהם כתיב: (בראשית כ"ב) כי עתה ידעתי כי ירא אלהים אתה, ובאיוב כתיב: (איוב א') איש תם וישר ירא אלהים וסר מרע... (איוב א') ויען השטן את ה' ויאמר החנם ירא איוב אלהים, הלא אתה סכת בעדו ובעד ביתו וגו' (איוב א') ואולם שלח נא ידך וגע בכל אשר לו אם לא על פניך יברכך, (איוב א') ויאמר ה' אל השטן הנה כל אשר לו בידך רק אליו אל תשלח ידך וגו', (איוב א')... ויקם איוב ויקרע את מעילו ויגז את ראשו וגו', ויאמר ערום יצאתי מבטן אמי וערום אשוב שמה ה' נתן וה' לקח יהי שם ה' מבורך, בכל זאת לא חטא איוב ולא נתן תפלה לאלהים, אמר ר"ל: הוא שטן הוא יצר הרע הוא מלאך המות. הוא שטן, דכתיב: (איוב ב') ויצא השטן מאת פני ה'; הוא יצר הרע, כתיב התם: (בראשית ו') רק רע כל היום, וכתיב הכא: (רק את נפשו שמור).. (איוב ב') בכל זאת לא חטא איוב בשפתיו - אמר רבא: בשפתיו לא חטא, בלבו חטא. מאי קאמר? (איוב ט') ארץ נתנה ביד רשע פני שופטיה יכסה אם לא איפו מי הוא, אמר רבא: בקש איוב להפוך קערה על פיה; אמר ליה אביי: לא דבר איוב אלא כנגד השטן. כתנאי: ארץ נתנה ביד רשע - רבי אליעזר אומר: בקש איוב להפוך קערה על פיה; אמר לו רבי יהושע: לא דבר איוב אלא כלפי שטן. (איוב י') על דעתך כי לא ארשע ואין מידך מציל - אמר רבא: בקש איוב לפטור את כל העולם כולו מן הדין, אמר לפניו: רבונו של עולם, בראת שור פרסותיו סדוקות, בראת חמור פרסותיו קלוטות; בראת גן עדן, בראת גיהנם; בראת צדיקים, בראת רשעים, מי מעכב על ידך! ומאי אהדרו ליה חבריה [דאיוב]? (איוב ט"ו) אף אתה תפר יראה ותגרע שיחה לפני אל - ברא הקדוש ברוך הוא יצר הרע, ברא לו תורה תבלין.

13) Sara Japhet, The Trial of Abraham and the Trial of Job: How Do They Differ?

Despite Job's terrible suffering, Abraham's test is on a totally different level from that of Job. This is a test of faith, not as a reaction after the fact, not with words or gestures- but a trial of faith tested by action, entirely dedicated to fulfill

the word of God. The nature of the requested deed, be it what it may- is irrelevant to the absolute readiness, without boundaries and limitations, to fulfill God's request, inasmuch as it is God's word.

Robert Eisen, The Book of Job in Medieval Jewish Philosophy (14

Job is the biblical model of divine trials. Rabbinic tradition bestows this honor on Abraham. Saadia has not so much excluded Abraham from his conception of trials as he has incorporated him into the figure of Job. Saadia may have adopted the minority rabbinic position that Job's piety was superior to Abraham's and may have integrated the midrashic Abraham into his understanding of Job. Saadia also may have favored Job as the paradigm of trial since the whole Book of Job is devoted to an examination of Job's suffering and that this examination takes the form of a dialogue that can be read as a philosophical discussion. Even though Abraham's trial at the Akedia is central to the development of his character as forefather of the Jewish people, it is one short episode. Job, therefore, provides a much better focus for the issue of trials and their philosophical justification. Additionally, Job's predicament is a much better model for the type of trial that most ordinary people undergo. Abraham's trial is a psychological test imposed by a command that comes directly from God, while that of Job involves actual physical suffering without any prior communication from God, and when that communication comes, it does not clearly explain Job's ordeal. Thus, Job is a much better representative of Everyman than Abraham, and given the pedagogic emphasis in Saadia's reading of the Book of Job, it makes sense that he would choose Job over Abraham to serve as a model for trials.

Yeshayahu Leibowitz, Judaism, Human Values and the Human State (15

The trial of Job is a duplicate of the trial of Abraham; both stories seek to teach the meaning of fear of God, which is attributed to Abraham after the Aqedah and is announced in the very first verse of the Book of Job. As the Sages themselves remarked, "That which Abraham said is what Job said." (Midrash Tanhuma Gen 18:23) They further stated that it is said of Job 'one that feared God,' and it is declared to Abraham 'thou fearest God;' just as 'fear of God' with Abraham indicates love, so fear of God with Job indicates love." (BT Sotah 31b)

What is the common element in the trials of Abraham and Job, of whose fear of Heaven there could have been no doubt even prior to their trials? They are both tested as to the nature of this fear. Do they fear God because they are enjoined to fear and worship Him under all circumstance, or is their fear the result of the attributes and functions ascribed to Him as the monitor of man's actions and provider of his needs? Abraham is put to the test when fulfillment of the divine demand requires that he renounce all human values; not merely personal value

such as those involved in the relationship of a father to his only son, but also promises bearing on his seed for all generations to come)

Job is put to the test when God appears to him not as the guardian of his fate who metes out reward and punishment, but in His sheer divinity; Job experiences God directly and hears the words the author quotes as God's own at the end of the book. Abraham and Job are tested to determine whether their faith is faith for its own sake, manifested in the worship of God for His sake, and unlike the religious faith of the mass of believers who conceive God as acting for their sake. Both Job and Abraham pass this test of true fear born of true love. Scripture testifies that Abraham "believed in God" and that he "feared God," and the prophet Isaiah calls him "lover of God." Job attains the same level after God's revelation to him, and God testified that he spoke "the thing that is right".

After his initial pain, Job's suffering is no longer the focus of his protest; rather, it is his inability to comprehend the meaning of his suffering. By the end of the Book, Job commits himself to faith in God and dedication to His service purely in respect of His divinity, much like the stance of Abraham at the Akeda. Gradually he began to understand that the cause of his suffering was not so much his afflictions as his inability to comprehend their meaning. God does not reveal the reasons for Job's suffering. "In the prophetic revelation that came to Job and through which his error in everything that he imagined became clear to him, there is no going beyond the description of natural matters." (Guide III:23) Job understands that he must decide whether to commit himself to faith in God and to His service in the world as it is, to believe in Him and to serve Him not for his own benefit, but because of His divinity. Thus Job's trial proves to be identical with that of Abraham...The love of God is the key word.